

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 3. december 2017

Kirkedag: 1.s.i adv./B

Tekst: Es 42,1-9; Rom 13,11-14; Luk 4,16-30

Salmer:

SK: 87 * 78 * 657 * 146 * 80,4 * 74

LL: 87 * 78 * 146 * 80,4 * 74

Der er ca. 2000 år mellem en helligdag i den lokale kirke i Skævinge/Lille Lyngby og en sabbat i den lokale synagoge i Nazaret i Israel. Går man ind på Google Maps, så er der alt efter hvilken rute man vælger ca. 4.500 km +/- 100 km mellem Skævinge og Nazaret, og det tager igen alt efter ruten ca. 50 timer at køre dertil i bil. Google Maps tager så ikke højde for pauser eller om turen køres i en Skoda. Der er altså et pænt spænd i tid og afstand mellem synagogen i Nazaret og kirken i Skævinge/Lille Lyngby. Og så er det alligevel så tæt på. Der er dog en væsentlig forskel: I synagogen i Nazaret var Jesus selv, I må nøjes med mig.

Men vi har Jesu ord. Vi har Jesu egne ord. Jesu egne ord har lydt til os, gengivet ved evangelisten Lukas. Når vi læser, at Jesus læste fra Esajas' bog i GT, så læser Jesus også for os. Og vi må høre ordene fuldstændig som dem i Nazaret hørte dem, som om de lyder ud i verden for aller første gang, når de lyder til os. Lad os glemme 2000 år og 4500 km. Nu siges det ud i verden, og vi er vidner på det, vi er de første tilhørere:

Herrens ånd er over mig...

Han har sendt mig

for at bringe godt budskab til fattige,

for at udråbe frigivelse for fanger

og syn til blinde,

for at sætte undertrykte i frihed,
for at udråbe et nådeår fra Herren.

Halleluja – bobler det måske stille i vort indre, for vi har ikke tradition for at kommenterer eller begejstres højlydt af evangeliet. ”For at udråbe et nådeår fra Herren” – Halleluja!

Jesus har valgt at læse fra et sted i Bibelen, hvor der siges noget rigtig godt og dejligt om Gud, om den, Gud har sendt. Guds gerning skal ske.

Det gode budskab skal lyde for fattige. Det gode budskab, det er evangeliet, det glædelige budskab, som vi for lidt siden lovpriste. Og de fattige kan både være mennesker, der ikke har så meget som de fleste af os, men det kan også være dem, som Jesus et andet sted omtaler som ”de fattige i ånden”. Det er dem, der ikke kan andet end vende sig til Gud, for over alt, i alt og for alt er Gud Herren, og for Ham er vi, som Luther skrev det på en seddel, der blev fundet på skrivebordet i det værelse, hvor han døde, og nok de sidste ord, han skrev: Vi er tiggere. At vende sig til andre og andet end Gud Herren, det er at nøjes. Gud Herren er den, der gør os salige. Det er os! budskabet lyder til.

Fanger skal sættes fri. Forhåbentlig betyder det ikke, at alle fængsler åbnes og fangerne frit kan gå ud. Der har lige som været skyderier nok i Københavns gader. Der sidder også nogle andre, som det er godt nok, at vi andre er beskyttet imod. Men vi ved fra andre steder i vores Bibel, at fangerne, det er også os. Det er også os, når vi er fanget i mørket, i mismodet, i fortvivlelsen, i magtesløsheden. Vi kan være fanget i livet på en sådan måde, så det er næsten umuligt at leve. Vi vil så meget. Vi har så mange forventninger; men så meget andet skuffer, så mange andre skuffer os. Mulighederne indskrænkes og tages

fra os. Vi tages fra hinanden. Men vi skal sættes fri! Måske ikke lige med det samme, vi skal jo lige huske at tøjle vores Halleluja med vores sunde fornuft.

Hvorfor er vi altid så tilbageholdne med vores forventninger på Herrens vegne. Jeg tror, at der er mange årsager til, at vi ikke ser de samme undergerninger i dag, som da Jesus gik på jord; men jeg tror også, at en af årsagerne er, at vi forventer det ikke. Vi vil ikke skuffes. Men er det ikke kærlighedens væsen at forvente det hele? Er vores kærlighed så kølnet eller afdæmpet, når vi ikke forventer? Nej, det er vores erfaring, siger vi. Det er som om, at når Jesus siger: Du skal elske Herren din gud af hele dit hjerte, og af hele din sjæl, og af hele dit sind – så siger vi: Ja, og af hele din forstand. Jesus møder os ud af sit hjerte; mens vi møder ham ud af vores hjerne.

Derfor forventer vi heller ikke blindes syn igen, eller kræftramtes helbredelse. 1/3 af os dør af kræft. Og det er som om vi også synes, at et eller andet skal vi jo dø af. De underfulde helbredelser sker ikke, og vi forventer dem heller ikke. Men lige så lidt, som helbredelser sker på grund af vores tro, men ved ham, som vi tror på, lige så lidt sker manglende helbredelser grundet vor manglende forventninger, men grundet han, som vi ikke forventer det fra. Det er i hans hånd, uafhængigt af vor tro eller manglende forventninger. Alligevel må vi godt spørge os selv: Hvad forventer jeg egentligt af Gud Herren? Jeg tror faktisk, at det er et tegn på noget sygt, hvis vi ikke har forventninger til Gud. Men det er et sundt tegn, hvis vi har forventninger – i bønne: ske din vilje.

Men så kan vi have det rigtige kristne håb og forventning, som Herrens tjener skal bringe: et nådeår fra Herren. Skal vi være lidt Djævelens advokat, så er det hurtigt et gratis håb og en from forventning og måske en lidt for intellektuel forventning,

for ingen af kommer til at indse det, før alle indser det. Det er de øde vange, der blomster som en rosegård. I nådeåret, som vi læser om det i GT, skal alle ejendomshandler gå tilbage til oprindelig ejermand, alle slaver skal frigives. Det hele skal genoprettes og bringes tilbage til udgangspunktet. Nådeåret fra Herren er al tings genoprettelse og tilbageførelse til udgangspunktet. Et nyt Jerusalem skal komme dalende ned til os fra Himmelen. Et nyt Paradis skal opstå. Alt skal blive godt. Gud er bare så god og kærlig!

Og da Jesus er færdig med oplæsningen, lægger bogen fra sig, og siger: I dag er dette opfyldt! da kan vi da kun applaudere med vort Halleluja. De gav ham deres bifald. De betegnede ordene, som kom ud af hans mund som nådefulde. Er det også sådan vi hører Jesu ord, som nådefulde.

Der står om tilhørerne, at de spurgte: Er det ikke Josefs søn? Vi ved faktisk ikke, om Jesus har sagt andet, end det af Lukas refererede, noget kunne tyde på det. Der må have foregået noget mere. Der må foregå noget mere hos os og i os, når Jesu ord lyder til os, og spørgsmålet ”Er det ikke Josefs søn?” kan forstås på to måder:

1) Tænk, det er Josefs søn, han er her fra vores by, og hør, hvor klogt og vist han taler. Han er sandelig blevet til noget. Ja, barnet født i Betlehem af en fattig jomfru i løn er sandelig blevet voksen. Og, hvis der er noget om snakken, så er det jo helt fantastisk. Så har vi grund til de helt store forventninger – Halleluja? Og når han har gjort guddommelige ting blandt hedninger, hvor meget mere så ikke blandt os?

2) Hvad i al verden bilder han sig ind? Er det ikke bare Josefs søn? Er det ikke bare et barn født blandt fromme dyr i stalden. Skulle han være Herrens tjener, Messias, Kristus, Guds Søn og

verdens frelser? Menneskesøn? Himmelkonge? Hvad er hans filosofi og ideologi? Som om vi behøver en frelser! Og nu går det stærkt. Og måske var vi lige hurtige nok med vores Halleluja før.

Jesus taler om enken i Sarepta og syrereren Na'aman. De fik Guds herlighed at se. Jesus retter her sigtet direkte mod troen og troens liv og fællesskab med Gud. Det er som om han indirekte spørger: Hvad er troens fællesskab med Gud? Er det kulturen og historien, eller er det lydhørheden og tilhørsforholdet til Gud Herren? Det personlige, helhjertede, hel-sjælede og hel-sindede tilhørsforhold grundet i dåbens nåde, tro og Helligåndsfylde.

De 2000 år og 4.500 km er med ét slag udvisket. Jeg føler mig så ramt. Jeg er teolog. Jeg véd en masse om Gud. Jeg siger ikke, jeg ved mere end Jer. Men i mit eget liv, jeg ved en masse om Gud. Jeg ved også, hvad det vil sige at tro på Gud. Jeg ved også, at jeg virkelig skal tage mig i agt i mødet med andre mennesker, når talen falder om måden at tro på Gud på.

Der er min måde at tro på Gud på. Den er rigtig! Det er ikke altid, at jeg husker at tilføje: for mig! Og jeg spørger sjældent: er den nu også rigtig for mig. Min måde at tro på er rigtig. Vores problem bliver, at det synes du også om din måde at tro på. Og du! Og du! Og, hvis vi vil, hvor kan vi så kan vi blive uenige om, hvis måde er den rigtige at tro på Gud på. Det eneste vi nok er enige om, det er ikke at spørge: Hvad er Guds måde at tro på Gud på? Nej. Mig. Min måde. Til nød vores, om ikke andet så for husfredens skyld i de helliges samfund. Men hvad med Guds?

Jesus satte spørgsmålstegn og ruskede op i deres måde at tro på og anskue verden og Guds rige på. Jesus ruskede op i deres fordomme og fromme meninger. Og de blev rasende og ville slå ham ihjel. De ville ikke Jesus! Hvor langt er der fra Skævinge/Lille Lyngby til Nazaret? Jeg håber ikke, at Jesus baner sig vej imellem os og går?

Jeg håber, at jeg og alle andre kan, når vi hører Jesus tage ordet hos os og udlægger skriften så vi ser, at den peger på ham selv som den, der skal genoprette alt og udråbe et nådeår fra Herren, at vi da glade kan udbryde i et stort og rungende og forventningsfuldt: Halleluja, halleluja!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen